

DE WAARDE VAN JEZUS

Matth.26:7: “ ... kwam een vrouw tot Hem met een albasten kruik vol kostbare mirre en goot die uit over zijn hoofd, terwijl Hij aanlag”.

Matth.26: 15: “... en Judas zei: wat wilt gij mij geven? Dan zal ik Hem u overleveren. En zij stelden hem dertig zilverlingen ter hand”.

Gemeente van Christus,

Ongetwijfeld zijn er hier mensen in de kerk die wel eens een huis verkocht hebben. Of gekocht. Dat is altijd een spannende zaak. Meestal zul je daarvoor een makelaar in de arm nemen. Die helpt je de waarde van de woning te bepalen. Zo'n waardebepaling of taxatie is heel belangrijk: wat is het pand waard? Wat kun je er voor vragen of krijgen? Vandaag stellen we die vraag met het oog op Jezus Christus. In dit verhaal van Mattheüs komt die vraag volop aan de orde en zelfs meermalen. Men taxeert Jezus op zijn waarde.

We verplaatsen ons naar Israël, naar de oostelijke helling van de Olijfberg, even buiten Jeruzalem. Daar stond de woning van ene Simon. Hij werd bijgenaamd 'de melaatse'. Hij had geleden aan huidvraat en was waarschijnlijk door Jezus genezen.

Er is daar in huis een maaltijd aangericht en ook Jezus lag daar bij aan, met zijn leerlingen. Mogelijk was het een feestmaal ter gelegenheid van een bijzondere gebeurtenis.

Terwijl al die mannen daar eten en drinken, komt er ineens een vrouw binnenlopen.

Zo'n oosterse woning liep je gemakkelijk binnen, maar een vrouw tussen al die mannen... dat was bepaald ongebruikelijk. Het was daar en toen een mannenwereld, waar de vrouw zomaar niet binnen kon komen. Dus iedereen zal wel even opgekeken hebben....

Volgens Johannes was deze vrouw Maria, de zuster van Lazarus en Marta.

Zij komt niet zomaar. Ze heeft een doel. Dat doel is Jezus. Zij loopt regelrecht op Hem toe.

Dan buigt zij zich naar Hem over. In haar hand is een kruikje of fles, gemaakt van albast. Met een heel nauwe hals. Daar kunnen alleen maar druppels doorheen. Maar zij druppelt niet. Zij breekt de hals van de fles stuk en giet de hele inhoud over het hoofd van de Here Jezus uit.

Wat is dat voor vloeistof? *Nardusmirre*. Een kostbare soort cosmetica, samengesteld uit gomhars van de mirreboom, geparfumeerd met nardusolie uit India. Een heel kostbaar reukwerk, geurig, vluchtig. En duur! Een luxe product van hoge waarde. Het is bekend dat koningen elkaar zulke luxe oliën ten geschenke gaven. Een royaal, dat is koninklijk, geschenk dus.

Nu is *mirre* in de bijbel altijd verbonden met liefde voor iets of voor iemand. Het uitgieten van deze parfum is een symbolische daad van verering, zelfs aanbidding. De vrouw toont op deze buitengewone manier haar eerbied en genegenheid voor Jezus. Voor alle duidelijkheid: het gaat hier niet om erotische liefde, maar om bewondering, waardering, gehechtheid. Overgave aan de Heiland.

Kennen wij deze Maria niet? Zij luisterde stil en aandachtig naar Jezus, dronk zijn woorden in terwijl haar zus Marta voor het eten zorgde.

Uit de diepe liefde voor haar Heiland komt haar verlangen voort om Hem een *geschenk* te geven.

Een goed geschenk, gemeente, is goed doordacht. Om echt goed te zijn moet het uiting geven aan de gever én passen bij de ontvanger. Het moet iets eigens zijn. Iets persoonlijks. En moet op de juiste manier gegeven worden.

Wat Maria bedacht heeft voldoet daaraan. Haar cadeau is iets typisch vrouwelijks. Nardusmirre. En zij is niet karig, maar geeft overvloedig. Zonder op de prijs te letten. Zij wil aan Jezus laten zien hoezeer zij Hem waardeert. Van hoe hoge *waarde* Hij is.

Soms kent het leven overdaad. Niets is genoeg. Liefde offert het kostbaarste. Liefde is niet van 'een beetje', maar van 'alles'.

Hier is sprake van een radicale overgave. En het is haar te doen om Christus zelf. En als het gaat om waardebeoordeling: Jezus is hier alles waard. Zonder beperking.

Er zijn liederen die deze waarde van de Here Jezus bezingen. Sommige mensen vinden die verzen wel eens te zoetelijk of overgevoelig. Zoals bijvoorbeeld "Schoonste Heer Jezus, heer aller sferen". En versregels als in Gezang 157: 4:

Hoe liefelijk is uw gelaat
 Als Gij uw ogen op mij slaat
 Dan doet de vreugd mij beven.
 Mijn schone liefste is van mij,
 In Hem wil ik verzinken.

Maar wie van u tot in de ziel geraakt is door de liefde van God in Christus, die voelt mee met die verzen. Want Jezus is u dan toch alles, alles waard.

In veel bijbels staat boven dit gebeuren: *de zalving*. Dat is een bijzonder woord in de bijbel. Dat weet u wel. Koningen werden gezalfd. En priesters. Gezalfd tot hun ambt. En het woord *gezalfd* in het hebreuws is '*messias*'. Grieks *Christus*. Maria moet daar iets van gezien hebben. Deze man is de Gezalfd. De messias zelf. Dan is Hij ook van goddelijke aard. Dat erkent zij. Ik las: 'zij maakt de Gezalfd tot gezalfd, de Christus tot Christus'. Dat is haar belijdenis. Zoals Petrus eerder deed:

“Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God”. En bij zalving mag u altijd denken aan de heilige Geest, die de gezalfde doortintelt.

Ons thema is “de waarde van Christus”. Gemeente, voelt u iets mee van deze verering, deze waardering, waardebepaling? Is Jezus voor u van de allerhoogste waarde? Omdat Hij u redt van schuld, bevrijdt van knellende bindingen? Zie het: Hij is het. Bemin Hem, omdat Hij u eerst heeft liefgehad. Is dat niet geweldig?

Nu, gemeente, “*de geur van de mirre verspreidde zich door het hele huis*”, zo vertelt Johannes er bij. Een frisse, heerlijke geur is symbolisch voor liefde. Zo kunt u in het Hooglied lezen. Paulus, later, schrijft over Christus als de geur van leven. Zo wijst deze geurige reuk naar de levensgeur die zich uit Christus’ heilzame kruis en opstanding over de hele wereld verspreidt.

Ik wil nog iets naar voren brengen.

Dat is de functie van *vrouwen*. Moet u eens op letten:

bij Jezus’ geboorte staat moeder Maria centraal en de vreemde wijzen uit het oosten dragen *mirre* aan als huldebewijs.

Aan de ingang van zijn lijden zalft deze vrouw, ook Maria geheten, Jezus met geurige *mirre*.

Aan de uitgang van zijn lijden, op de vroege dag van Pasen, lopen vrouwen naar zijn graf met specerijen en *mirre*. De mensen die de Mensenzoon daarmee vereren op de cruciale momenten van zijn levensweg op aarde, zijn *vrouwen*. De mannen laten verstek gaan.

Vrouwen hebben dan ook een volledige plaats in de heilsgeschiedenis die God met mensen maakt. Het kleineren van vrouwen door mannen is volkomen in strijd met Gods wil.

Maria vereert Jezus. Zalving vlak voor zijn lijdensweg naar het kruis.

De Mattheüs Passion van Johann Sebastian Bach begint hiermee vlak na het openingskoor. In C majeur. Ingetogen en sereen. Het is alsof de

Vader in de hemel in deze vrouw een dienende engel stuurt die Jezus vlak voor zijn kruisgang bemoedigt.

Weer komt de grote vraag naar ons toe: *wat is Jezus ons waard?*

Proef eerst wat Hij voor ons gedaan heeft. Volkomen verzoening, volstrekke liefde, totale verlossing. Zo komt Hij naar ons toe. Winnend, gunnend. Uitnodigend. Kom met Mij mee, je mag, mee naar Gods rijk. Is dat niet alles waard, gemeente? Gaat dat niet alle berekening van beperking te buiten? Zou uw hart niet overstromen als ware het een fles nardusolie? Verhinder uw hart niet open te gaan voor Jezus. Ja, zijn waarde gaat alles te boven!

Maar dan zijn er toch die *mannen*. Zij zien dit aan. En denken er het hunne van. Wat een gênante vertoning, zeg. "*De discipelen*", staat er. Allemaal. Johannes echter noemt in het bijzonder *Judas*. De penningmeester van de groep. Allemaal zijn ze ontstemd, verstoord. Ze hebben nog geen enkel zicht op de unieke betekenis en waarde van Christus. Ze zien die nardusmirre vloeien over Jezus en anders ruiken ze die wel. Mmmm, maar dat heeft wat gekost. En dan zomaar weggegoten. Wat een verkwisting. Zoals deze olie snel vervluchtigt, zo vervluchtigt het geld dat het gekost heeft. Pffft ..weg. En ze spreken direct uit wat ze denken: "*Deze mirre had duur verkocht en aan de armen gegeven kunnen worden*". Marcus en Johannes melden ook nog hun taxatie: dit had 300 schellingen kunnen opbrengen.

Gemeente, nu niet meteen die discipelen afkatten Om u een idee te geven waar het over gaat: een dagloner verdiende in die tijd één schelling per dag. Dus 300 schellingen of denariën, dat was tien maanden dagloon voor een arbeider.

Hun no nonsense opmerking is dus best heel reëel.

Maar nu de reactie van de Here Jezus. Hij weet zich door deze vrouw in zijn waarde erkend. En daar is Hij blij mee. "*Waarom vallen jullie deze*

vrouw lastig?”, zegt hij tegen de mannen. Jezus aanvaardt de hulde van Maria graag. *“Zij heeft een goede daad aan Mij verricht”*.

Merkt u, gemeente, dat Jezus gevoelig is voor de liefde van mensen? Mij komt het versje te binnen dat hierop inspeelt: “Al wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan”. Zijn liefde is gesteld op onze wederliefde! Daar ligt ook voor ons een oproep, en een wenk: Jezus is uw liefde zo waard.

Maar die discipelen, hebben die toch niet een punt? De armen, die zijn toch ook van waarde en belangrijk? Hun argument is toch valide?

Het luistert hier nauw. Het gaat er hier niet om de armen en Christus tegen elkaar als het ware uit te spelen. Dit is aan de orde: de aanwezigheid op aarde van de Zoon van God is een uniek gebeuren dat alle aandacht nu eerst verdient. Die aandacht geeft Maria daaraan en niet de discipelen.

Maar Jezus geeft nadrukkelijk aan dat de armen er altijd zijn. Hij kent de thora. In Deuteronomium 15 staat dit: *“ Want armen zullen nooit in het land ontbreken; daarom gebied ik u aldus: Gij zult uw hand wijd openen voor uw broeder, voor de ellendige en de arme in uw land”*.

Altijd armen. Nu, dat laat onze wereld ook vandaag nog zien. Jezus ‘vermaakt’ om zo te zeggen de armen aan de discipelen. De armen zijn, zegt Hij : *‘bij u’*. Open die hand voor hen. Diaconaat is wezenlijk voor de kerk van Christus. En toch... de kerk mag haar laatste zin in deze wereld niet vinden in haar maatschappelijk nut. De verkondiging is het eigenlijke, de “core business” van de kerk. De Boodschap. Wat God zegt. Over ons en tot ons. Dat is het hart van de gemeente! Daarom is en blijven de Schrift en de preek het centrum van de christelijke eredienst.

Maar de Here Jezus is nog niet uitgesproken. Hij zegt nog iets heel apart: *“zij heeft dit uitgieten van de mirre over mijn lichaam gedaan om mijn begrafenis voor te bereiden”*.

Joden legden mirre en aloë bij hun doden in het graf. Daarmee wilden zij heen wijzen naar de opstanding. Dit heeft Maria als het ware voorbereid. Alvast. Bij voorbaat. Heeft zij voorzien dat Jezus een bittere dood tegemoet ging? Heeft zij, die zo goed heeft geluisterd naar Jezus, al beseft dat er geen evangelie kan zijn zonder zijn dood? Maar dat dit sterven ook het evangelie mogelijk maakt? Later hebben Johannes en Paulus dat evangelie zo volstrekt duidelijk gemaakt: het sterven van Jezus is de verzoening voor de zonde van de wereld. En verrassend is waarmee Jezus afsluit, met een *‘voorwaar’* eerst – en dan komt er iets bijzonders! – *‘Ik zeg u, overal waar dit evangelie verkondigd wordt in de gehele wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van wat zij gedaan heeft’*.

Haar daad wordt ingevouwen in de blijde boodschap van Christus’ kerk. Na 2000 jaar is deze kerkdienst er een bewijs van!

Maar....

Voor één mens is deze zalving de nardusdruppel die de emmer doet overlopen. Judas Iskariot. Begrafenis? Sterven? Zijn verwachting stort nu totaal in. Een messias die niet heerst, maar dient; geen koning Jezus maar een verliezer; geen kroning maar een begrafenis – dat maakt een eind aan al zijn illusies. Zijn wereld stort ineen.

Er groeit in Judas een satanische weerstand tegen Jezus. Lucas vertelt dat de *duivel* in hem voer. Johannes meldt dat hij diefachtig was. Toch is zijn innerlijke ommekeer raadselachtig voor ons. Eigenlijk niet te doorgronden. Maar toch gebeurt het: hij zegt de relatie op. Hij beëindigt de vriendschap met de mensenzoon.

Hij neemt een besluit. Naar de overpriesters. Die azen op Jezus' dood. Dat weet hij. En hij gaat.

Judas wordt gretig ontvangen. *‘Wat willen jullie mij geven?’*

Weer, gemeente, een waardebepaling. Waar wordt Jezus op getaxeerd?

Wat is de prijs voor Christus? Ze bieden hem *dertig zilverstukken*.

Hoeveel dat is? Moeilijk in euro's te zeggen. Vijfenveertig euro? Zoiets ongeveer. In Exodus 21 staat dat 30 zilverstukken de vergoeding is die iemand moet betalen voor een slaaf die per ongeluk gedood is, bv. door iemands os of ezel. Een spotprijs voor de Knecht des Heren, leest u in Zacharia 11.

Voor de prijs van een dode slaaf wordt Jezus van de hand gedaan. Ja, zo staat het er letterlijk: *‘overleveren’*, overhandigen. Om te huiveren. Door een vriend. In vijand veranderd. Jezus ondervindt wat de dichter van Psalm 41 ervoer:

*“Zelfs mijn beste vriend,
op wie ik vertrouwde,
die at van mijn brood,
heeft zich tegen mij gekeerd” (NBV).*

Verraad? Gods raad trekt door dit alles heen. Gods ongekende gang.

Maar in die raad heeft onze keus een beslissende plaats.

Zo kom ik bij ons, hier, terecht.

Wij ontmoeten vandaag twee mensen, een man en een vrouw. De één vereert, de ander verraadt Jezus. Tussen hen beiden is een kloof, een tegenstelling, een diepe *antithese*.

Maria geeft Jezus de hoogste hulde, Judas komt tot de laagste verguizing.

Maria acht Jezus bovenmate. Judas taxeert Hem ver onder de maat.

Jezus wint Maria, maar Hij verliest Judas.

Gemeente: waar staan *wij* in die grote antithese?

Ook vandaag verliest de Here Jezus mensen. Ze glippen Hem door de vingers. Zelfs in de kerk. Ze haken af. Zetten er een punt achter.

Stoppen met geloof en bijbel en bidden en kerk.

Ik weet wel, de kerk verlaten is nog niet Jezus verlaten; dat is niet één op één hetzelfde. Maar de meesten laten met de kerk ook Jezus los. U toch niet? Jij toch niet?

In de lijdenstijd zien we Jezus zoals Hij zichzelf aan ons geeft. Zoals Hij voor ons is en voor ons lijdt tot aan het kruis. Hier wordt totale genade voor ons verworven. Hier gaat heel dat liefhebbende hart van Christus voor ons open. "Dit deed ik voor u, wat doe jij voor Mij?" (Zinzendorf). Hij geeft alles. En vraagt van u en mij geloof, vertrouwen, overgave.

Het is aanvaarden of verwerpen, gemeente. Wie Hem verwerpt moet zelf maar zien wat er van komt. De Bijbel schetst dan wel een zwarte toekomst.

Wie Hem aanneemt en aanbidt, zoals Maria, ontmoet een eeuwige liefde, die onuitsprekelijk is. Je wordt aanvaard. Je mag erbij horen, bij Christus, bij de Vader. En dat heeft *eeuwigheidswaarde!*

Je mag op weg naar een eeuwig Thuis, waar geen traan meer zal worden gelaten. En zolang je in dit leven verblijft heb je vaste grond onder de voeten: de Geest die in alle waarheid leidt. De belofte van de Vader dat je om Christus wil zijn kind bent. En dat blijf je, tot aan je laatste snik. En daarna tot in alle eeuwigheid.

Amen.

